

ARCHIWUM UNIwersYTETU JAGIELLOŃSKIEGO

ZESPÓŁ:

Wydział Filozoficzny Uniwersytetu Jagiellońskiego 1849-1945

SYGNATURA:

WF II 504 – Teczki akt doktorskich podania o dopuszczenie do egzaminów ścisłych, ocena pracy, załączniki 1860-1945

SYGNATURA OBIEKTU:

WF II 504 – Kępiński Stanisław

DIGITALIZACJA:

Archiwum Uniwersytetu Jagiellońskiego

2016 r.

1. NR ARCHIWUM: 805	2. NAZWA ARCHIWUM: Archiwum Uniwersytetu Jagiellońskiego	
3. NAZWA ZESPOŁU: Wydział Filozoficzny Uniwersytetu Jagiellońskiego 1849-1945 (WF II)		
4. NR ZESPOŁU: 17	5. SYGNATURA OBIEKTU: WF II 504 – Kępiński Stanisław	
6. LICZBA STRON/KART: 16		7. LICZBA SKANÓW: 16
8. DATA WYKONANIA: 2016	9. NAZWA PRACOWNI: Archiwum UJ	10. WYKONAWCA KOPII CYFROWYCH: Jacek Urbanowicz
11. UWAGI: -		

1

Świetne Gono Profesorów!

Podpisany prosi sprzyświecenie
go do egzaminów ścisłych w celu
wyskania stopnia akademickiego.

Do podania polażyć.

a) rozprawy: o ciekawości rozumu
naukowego w przemyśle i w sztuce.

b) absolutorium

c) Świadectwo dojrzałości

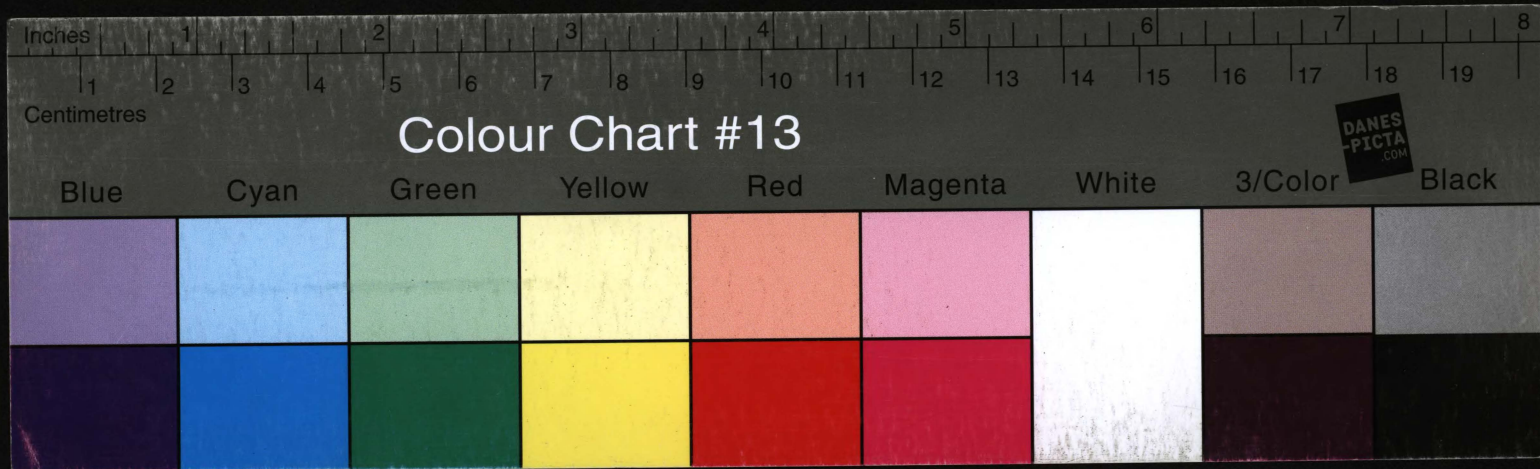
Świadectwo dojrzałości i
absolutorium odebrałem

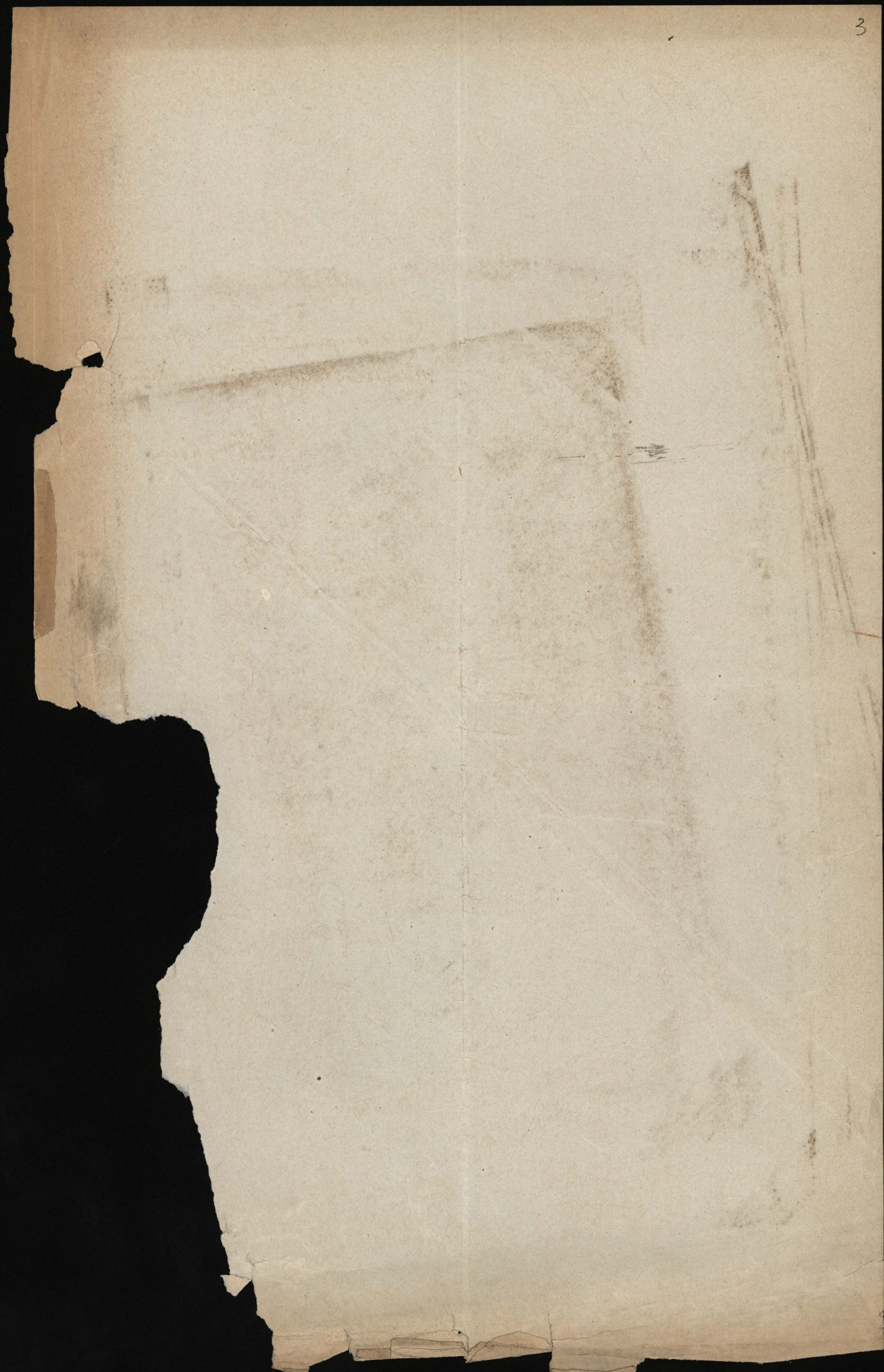
Kraków d. 2/11 r. 1890

J. Kępcowski

Kraków dn. 20 października 1890

Stanisław Kępcowski

Lz. n. p. N 448

20/x.

Do
Wielkiego Głowa Profesorów
uniwersytetu Jagiellońskiego

10
Krakowie.

Stanisław Kępiński

prosi
nie go
pro gradu

3 kłasy.

Cena

pracy P. Stanisława Rejzinskiego pod tytułem
 „O rachowaniu równań różniczkowych
 różnicowych rzędu 2^{go}”
 złożonej Wydziałowi filozoficznemu c.k. Uniwers-
 sytetu Jagiellońskiego w celu otrzymania stopnia
 D^{ro} filozofii;

Poprawa p. Rejzinskiego jest skróconem
 zebraniem i samodzielnem przedstawieniem pro-
 danych dotąd przez najcelniejszych matematy-
 ków sposobów na rachowanie równań różniczko-
 wych różnicowych rzędu 2^{go}, wziętych z powodu-
 szych zastosowań na fizyce matematycznej. Błędnem
 rachony nie zawiera żadnych, a lubo wystowie-
 nie tu i ówdzie mogłoby być poprawniejsze, to prze-
 ciż prace tę uważam za godną druku (druck wert)
 i wnoszę, aby ją Wydział przyjął i p. Rejzinskiego
 przypuścić do egzaminów siótych.

Kraków d. 16^{ty} Listopada 1890 r.

Prof. D^{ro} Karliński

L. 48.

Do
Wielmożnego Pana Profesora Dra
Baranieckiego

W szacunku mam zasseyt przestać odpawa
pro gradu pana Wespinańskiego Stanisława
z prośbą o rychłą ocenę. —

W Krakowie dnia 19 Luty 1890.

Dr M. Skarżewski
Dziekan wydz. fil.

Sprawozdanie o rozprawie pro gradu p. Stanisława Rępskiego p.t. „O całkowaniu równań różniczkowych cząstkowych rzędu 2-go”.

Z wyrazu źródeł, które Kandydat podaje widzieć, że uwzględnił najdonioślejsze prace do obranego tematu się odnoszące. Łatwiej zaś rozprawę robi to wrażenie, iż w tych źródłach Kandydat naleyście się wyexytat, że wszystkie ważniejsze rachunki gruntownie przerechował, że dobre są jego zdania co do ustosunkowania naleyście oddzielnych kwestyj.

Praca rozpoczyna się §§ 1-4/ roztrąsaniem niemożliwych rozwiązań równań cząstkowych rzędu 2-go: zastanowieniem się nad właściwościami rozmaitych rodzajów takich rozwiązań. W tej części Kandydat doskonale ujawnił, iż wietylek niekiedy przyswoił, ale i umie korzystnie je przedstawiać, przez to, że teoretyczne roztrąsanie argumentałów dwu funkcyj dowolnych poprzedza przytaczaniem, który sprawdzić nie jest ogólny, ale cyteluś. Równie dobrze ustatowi rozumienie wspomnianych teoretycznych roztrąsań, przy których nie formują rozważenia godnych uwagi przypadków szczególnych.

§ 5 jest poświęcony badaniu rozwiązania szczególnego, poczem w § 6 odrzuca ogólnie stawi Kandy-

dać najprawniejsze zadanie w zakresie swego tematu, tj. cało-
 Kowanie równania Ampère'a. Na ten punkt stuszenie
 Raudy dać najwięcej i wrodzić uwagi i w odpowiedniej części
 frazy §§ 6-14 wprowadzić ustadodumienny od spoty-
 Kanego porzeń i źródłach, mianowicie, kiedy imi zrytek
 rozwaraję naprzód szeregowe przypadki, a później prze-
 chodzę do ogólnego, to Raudy dać postąpić tu wprost
 odwrotnie, co naturalnie przy starannem wyrobieniu
 odpowiednich przejść nadaje jego rozprawie poważniejszą
 wartość. Zarumawiać także należy, iż w następach
 traktujących przypadki szeregowe nie podać niektórych
 rozstrząsań w rozprawie Imshenetskiego, a to ponieważ
 nie wychodzi na korzyść myślań Raudy dać.

Nyższymy w poprzedniej części przy ogólnem równaniu
 metody Ampère'a, Monge'a i Imshenetskiego, Raudy dać
 przechodzi do metod Euler'a i Legendre'a §§ 15-18, Cho-
 ciaż tej części nie można przed względem siłowości nie zarzu-
 cić, nie jest jednakoż z taką starannością jak poprzednie
 opracowane. Z równań zaś o większej ilości zmiennych
 § 19, Raudy dać ograniczył się tylko do równań o 3 zmiennych
 i zastanowił w tym przypadku jedynie metody Monge'a;
 nie wstąpił z tego myślać, czy usiłować stosować te
 lub inne metody do przypadku o większej ilości
 zmiennych.

Wszystko to stanowi dział I pracy, który

nie Koniecy / 1820 / restaurowaniem różnych przytadek, dobre
dobranie.

Dział II poświęcony jest catkowaniu przez catk.
określenie i przez szeregi. Z obszerniej literatury, odwołując się do
tych Kreskiej, Kandydat staranniej wypat. gdy o to o catki określa
ne, mając to Kreskiej upomniawszy w tomie III dzieła
Jordanowa. Cennych nas sposobach catkowania przez
szeregi, których myślad systematyczny mógłby stanowić
osobną rozprawę, Kandydat mało mówi, gdyż ograniczył
się tylko do scatkowania przez szeregi kilku przytadek.

Zauważyć musimy, żebył w doświadczeniu sposobach w pro-
pietyzowaniu rozprawy, up. brat miedzy przytadek / str. 45
i 46. Później w samym tytule rozprawy jest pło-
nami: wiadomości niepotrzebny jest wyraz „wzruszeń-
nych”, albowiem nie można catkować innych równie
wzruszeń.

Wogóle rozprawa zależy od systematyczności układu,
jasności myśladu, gruntownym umiarkowaniem w naturę od-
dzielnych Kreskiej oraz, jak powieć rozumiejąc pewną oryginal-
ności i przeprowadzenia najprzezyszej, ze względu na temat, oraz
rozprawy. Autor dobrze sobie zdaje sprawę z catkimi przed-
miotami, umie dosadnie wyrazić swoje przeprowadzenie, w
należytej mierze, ze względu na marności naukowe.

traktują oddzielne metody właściwych w tej zakresie
tematu matematycznych badań.

Wprawdzie przed ogłoszeniem tej pracy drubien proszę
byłoby wznowienie §19 jakoteż wskazu o odróżnieniu
form szeregi, ale z nadzieją, że nie można pracy
p. Kapinańskiego odnieść charakteru niezgodnej
druku i należyć ją uważać za mało dobrą pracę
dokładową.

Kraków 25 listopada r. 1890

M. Baraniecki

L. 195

Protokół

I^{te} egzaminu ścisłego (chrześcijańskiego) pro gradu
Doctoris Philosophiae, który złożył pan
Stanisław Kępiński w dniu 9^{tego} Grudnia
1890 roku z matematyki i fizyki. —
Zmienne składali P.P. Profesorowie, Karliński,
Witkowski; Baraniecki pod przewodnictwem
Dziekana Straszewskiego.

Egzamin rozpoczął z matematyki Prof.
Karliński o godzinie 10^{tej}; prowadził go do
godziny 10^{tej} minut 40 następnie pytał w.
miej z matematyki Prof. Baraniecki do
11^{tej} minut 20 a potem egzaminował z
fizyki Prof. Witkowski do godziny 12^{tej}.
Następnie odbyła się narada po której
orzeczono iż Pan Stanisław Kępiński
złożył I.^{te} rigorousum z postępowaniem celującym.

W Krakowie 9/XII. 1890.

Dr M. Straszewski.
Dziekan wydz. fil.
Straszewski
Baraniecki
A. Witkowski

12

L. 331.

Protokół
II^{go} wydziału Państwa
Kępińskiego

Drżano się w Krakowie w Collegium novum d. 26te
Miesiąca 1891 r. po południu. — Obecni egzaminatorowie:
Prof. D. Straszewski t. r. Dziekan Wydziału filozoficznego
i Prof. D. Karliński. Jako goście kandydaci do stopnia
doktorskiego p. Łapata i M. Caputa. Egzamin z filozofii
i historii tejże rozpoczął się o godz. 5^{tej}. Najpierw egra-
minował kandydata Prof. D. Karliński; od 5^{tej} 0^{min} do 5^{tej} 30^{min}
następnie Dziekan Straszewski; od godz. 5^{tej} 30^{min} do godz. 6^{tej} 0^{min}.

Obadwaj egzaminatorowie orzekli, że egzamin
p. Kępińskiego wypadł z postępem dostatecznym.
w następstwie czego P. Kępiński do promocji przy-
puszczonym być może.

D. j. w.

D. Karliński
Dr M. Straszewski

11

Part 1
The first part of the book
is devoted to the history of the
country.

The second part of the book
is devoted to the description of the
country. It contains a detailed
account of the physical features of the
country, and of the climate, the
soil, and the vegetation. It also
contains a description of the
people, their customs, and their
religion.

The third part of the book
is devoted to the description of the
country. It contains a detailed
account of the physical features of the
country, and of the climate, the
soil, and the vegetation. It also
contains a description of the
people, their customs, and their
religion.